

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Amissio, & mutatio fori.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

requisito servitii, sufficit, quod per aliquot vices illud exerceat, ita ut exinde frequens & perseverans in Ecclesie servitio prudenter judicari possit. Unde non est opus, ut singulis festis & Dominicis diebus sacris officiis intersit, dummodo aliquoties id faciat, prout cum Barbosa & Delbene docet Bordonus cit. c. 6. n. 24.

13. Quæres nono. Utrum contra unam ex istis conditionibus à Tridentino requisitis, præscribi possit per contrariam consuetudinem?

Respondeo affirmativè: nam primò leges Concilii non sunt majoris roboris, quàm leges Pontificie: sed contra istas potest induci contraria & rationalis consuetudo: ergo etiam contra illas. Secundo. Ipsum Concilium Trident. loc. cit. sustulit omnes consuetudines etiam immemorales, quæ obstabant legibus indicatis in c. un. de Cleric. conjug. in 6. sed illæ leges erant Concilii Lateranensis: ergo Concilium agnoscit posse introduci consuetudinem præscriptam contra ipsum Concilium, cum illæ quoque consuetudines in suo robore persistissent, nisi à Tridentino abrogatæ fuissent.

14. Nec obest primò, quod Fagnanus opponit, Concilii œcumenicis deberi reverentiam & observantiam, sicut Sanctis DEI Evangelii; hoc enim conceditur in his, quæ ad fidem pertinent, in reliquis verò leges Conciliorum humanæ legis naturam sequuntur, ideoque contrariâ consuetudine aboleri possunt.

15. Nec obest secundò clausula derogatoria: *Nemini quoad hoc privilegio, vel consuetudine etiam immemorabili suffragante.* Nam per ejusmodi clausulam præteritas tantum consuetudines, non etiam futuras abrogari docet Suarez l. 7. de leg. c. 7. & colligitur ex verbo *suffragante*; neque enim consuetudo suffragari poterat, quæ nondum existebat, adeoque tantum intelligebatur consuetudo præterita, vel existens tempore conditi decreti.

§. II.

Amisio, & mutatio fori.

16. Quæres primò. Utrum immunitas Ecclesiastica constitutione Summi Pontificis, aut consuetudine contrariâ mutari, aut tolli possit? Respondeo negativè. Nam humana potestas in lege Divina præsertim naturali formaliter mutare nihil potest: sed immunitas Ecclesiastica, ut dictum, est juris Divini: ergo humanâ potestate Summi Pontificis formaliter mutari aut tolli non potest.

17. Inquis: cur ergo tot reperiuntur Canones, quibus certis personis auferitur privilegium fori & canonis, quando non implent præscriptas conditiones, si immunitas jure Ecclesiastico tolli, aut mutari non potest? Respondeo, hanc mutationem non esse formalem, sed materiale, unde notanter dictum, *formaliter mutari non posse.*

Esset formalis mutatio, si à persona Ecclesiastica in sensu composito statûs Ecclesiastici, & quamdiu illa pro tali agnosceretur, auferretur immunitas. Materialis mutatio est, quæ fit circa ipsam personam, eandem acceptando ad statum Ecclesiasticum, eique applicando privilegium fori. Quod cum Ecclesia possit facere sub certis conditionibus, quid mirum, si persona quæ iis servatis in statu Ecclesiastico recenseri, & privilegio fori gaudere potuisset, iis non servatis à statu Ecclesiastico & consequenter à privilegio fori excidat?

Colliges: Clericum non posse renunciare privilegio fori, quamdiu manet Clericus; quia non potest juri Divino, Ecclesiastico, torique statûs Ecclesiastico inferre præjudicium, de quo jam aliàs dictum priori Disp. art. 3. §. 1. n. 3.

Quæres secundò. Quanta debeat esse depositio habitus Clericalis, ut ratione ipsius Clericus perdat privilegium fori?

Certum est, non amitti privilegium, quando habitus deponitur ex certa causa, sive honesta, sive peccaminosa, cum intentione iterum resumendi; E. g. si Clericus in domo, si in lecto, si laboris, piscationis, lusus, joci &c. causâ habitum deponat, postea resumpturus in publico.

Respondeo igitur. Quando Clericus ita deponit habitum, ut ex ejus depositione prudenter colligatur, renunciâsse statui Clericali, tunc Clericus amittit privilegium fori. Hoc porro dupliciter contingit, vel quòd cum depositione habitus conjungatur actum statui Clericali adversantem, ut si ducat uxorem, fiat miles, &c. vel quòd per tam notabile tempus habitum gestare intermitrat, ut publicè existimeretur Laicus, ad quod Barbosa censet sufficere octo menses, Delbene part. 1. c. 4. dub. 8. in Hispania & Gallia, ait, requiri quadriennium, communior cum Farinacio q. 8. n. 63. Mascardo de General. Statutorum interp. concl. 1. annum sufficere existimant.

Quæres tertio. An, ut Clericus amittat privilegium fori, præter defectum requisitarum conditionum prærequiratur trina admonitio, de qua dicitur in c. fin. de vita & honest. Clericor. c. contingit 4 §. de sent. excomm.

Respondeo negativè, prout Fagnanus refert decim à S. Congregatione, eò quòd Tridentinum nullâ factâ mentione trinae monitionis ad amissionem privilegii solummodo requirat neglectum unius ex prædictis conditionibus.

Quæres quarto. An saltem requiratur sententia declaratoria Judicis Ecclesiastici, ut propter omissionem unius ex præscriptis conditionibus Clericus amittat privilegium fori?

Respondeo affirmativè, quia est lex pœnalis & strictæ interpretationis: leges autem pœnales privantes jure quæsito, non obligant ante sententiam judicis, saltem declaratoriam criminis, prout de lege pœnali cum Layman, Castropal. Salmantic. superius dixi.

